

ЙОРДАН ХАДЖИЕВ ЛЪЖЕЦ

chitanka.info

Едно време на моя съученик Антон му предричаха необикновено бъдеще. Цингова, по география, го заричаше да иде в Америка и там да стане милионер; Пеев, „Пеенката“, му разправяше да отвори търговия с тиквено семе, а бай Зари, класният, злорадстваше: „Не ти мърда Софийският централен затвор!“.

Защо това добро, малко смотано момче беше все в устата на нашите учители? Защо и ние го разнасяхме по махали и кръстопътища, а на обяд, вместо да ядем, ръкомахахме като бай Зари и приказвахме изниско като Антон?

Защото Антон лъжеше смайващо: като милионер, като семкаджия, като закоравял пандизчия. Гледа те кротко, слуша внимателно, говори бавно и лъже. Очите му, и те едни големи, леко изпъкнали, с широки зеници и гъсти вежди, никога не мигат. Сякаш от него беше тръгнала думата: лъже и окото му не мига! Застане пред бай Зари, класния, нисичък, с мъх по бузите, с дебели устни, и додето онзи вика, заплашва, хваща си главата и едва не си скубе косата, Антон отговаря бавно, убедено и искрено: нарежда лъжи.

Всяка събота си отиваше на село и всеки понеделник го нямаше. Идваше във вторник или сряда, втория или третия час. И започваше разправията с бай Зари: къде беше, що те нямаше, пак ли ще ме лъжеш!

— Ти сега ли идеш, бре! Що те нямаше вчера, сега ли ги измисляш?

— Стана пожар и къщата ни изгоре.

— Какво станало? — смайваше се бай Зари.

— Рекох, случи се да изгори къщата ни на село, запалена от огън.

— Тъй — изгоре!... Ами предната неделя нали рече, че я отнесло наводнението!

— Пък сеги изгоре...

— А по-напред, когато имаше земетресение, рече, че я съборило!

— То беше, преди да я отнесе.

— И кога за първи път стана туй събаряне на къщата ви?

— Когито стоеше. Тогива я събори.

— И после я отнесе!...

— Преди да изгори.

— А бре, хайванино, може ли отнесеното нещо да изгори? Как тъй нищото се запали!... Отговаряй!

— Ми какво да го правя?
— „Ми“, ама ти утре ще речеш, че нещо го изяло!
— Изяде го.
— Кой, бре, кога, какво?...
— Тати речи: „Изядох се!“.
— Бре, как тъй всяка неделя у вас стават тия големи работи?
Другата какво ще се състои?... А?
— Нищо... Получи се съобщение от общината, че ще я събарят за площад.
— Млък!...
— Баба рече: „Отрових се!“.
— Отде се взе баба ти, шарлатанино? Тя нали умря един понеделник, кога те нямаше?
— Тя другата. На тази може утре да ѝ бие камбаната.
— Що, тя от какво е болна? Как ще я умориш?...
— Не може да ходи. Рече: „Не мога отиди до гробищата!“.
— И като не може, как ще иде?
— Требе да я носим.
— Ми умрял човек се носи!
— Ми тя е още жива.
— Ми нали рече, че ще умре?
— Ми тя не ще. Аз ѝ рекох, пък тя рече аз да съм умрял.
— Ти ли?... И като умреш, какво, мислиш, толкоз ще стане?
— Нищо. Няма да дода на училище.
— Кога пак няма да додеш? Всеки ден не идеш, всяка неделя те няма!...
— Днеска додох.
— Доде, ама закъсня!
— Щото стана пожар. Къщата ни изгоре.
— Дето я отнесе наводнението ли?...
— Пък по-напред я събори земетресение.
— Пък още по-напред „стоеши“. Пък сеги ще я събарят за площад! Пък баща ти се изяде, баба ти се отрови, кокошките ги хвана пипката!... Друго?
— Кравата и тя умърлушена...
— Млък!... Ще те убия!... Почни за прабаба си!
— Мама каза, че нямало да умре.

— Дай боже да е жива и здрава сто години!

— Тя е на сто и две.

— Ох!... И нея ли имаш в запас? Нея кога ще я умориш?

— Първо тебе да закъснея...

— Мълчи! Млък! Първо тебе да умре, да я изяде, да я отнесе, да изгори, да се изпари и тогава!...

— Ама не иде аз първо, че тя тогаз...

— Какво? Какво „тогаз“, какво „сега“, какво „утре“?...
Отговаряй!...

— Утре ли?... Ако утре се случи нещо с вас, всички ще отсъстваме...

И тогава бай Зари го погваше из стаята, обикаляха редиците, а ние викахме и скандирахме — едни за бай Зари, други за Антон.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.